

Form, at Dffringen skal foregaae under Kirkefængen, men naar man var istand til at see, hvor Mange der maaskee havde Opmærksomheden henvendt paa de Dffrendes Klæbedragt, Manerer osv. istedetfor egentlig at have deres Tanker fuldt henvendte paa Psalmefængen, saa vilde man maaskee finde det mindre rigtigt at fortsætte med Dffringen paa denne Maade. Skal det ikke formenes Præsten at modtage Noget for Confirmationsforberedelse, Udgtevielse og Vigtale, saa finder jeg det i alt Fald meget rigtigt, at Udbelsen er gjort til en frivillig Sag. Jeg tænker her navnlig paa Bederlaget for Vigtale. Jeg skal ikke nægte, at det ikke saa sjældent har stødt mig, at naar et Familiemedlem er blevet nedfænknet i Graven, og Præsten har holdt Vigtalen over ham, da en eller anden Vedkommende af Familiens Medlemmer strax ved Graven har stukket Penge i Præstens Haand; det kan i alt Fald være en Følelses-sag. Ved en saadan Bestemmelse som den, Lovforslaget indeholder, er jo Misligheder af den Art forebyggede, hvorover Exemplet med Enken, der vilde have en Vigtale over sin afdøde Mand, taler. For hvem der mulig ikke kender Historien, lyder den saaledes: Der var nemlig en Enke, hvis Mand fornylig var død, som henvendte sig til Præsten for at faae ham til at holde en Vigtale og spurgte Præsten, hvormeget han vilde have derfor, hvortil Præsten svarede, at han skulde have 10 Rd. Enken fandt, at dette var lovlig meget, og hertil svarede Præsten, at saa blev det ogsaa en ganske fortrinlig Vigtale, imidlertid kunde hun ogsaa gjerne faae en for 5 Rd., men saa blev den ikke over middelmaadig. Enken fandt, at dette ogsaa var formeget, hun vilde ikke gjerne give mere end 2 Rd., men dertil svarede Præsten, at saa blev det kun det bare Bånd. — Det ærede geistlige Medlem for Randers Amts 1ste Valgfreds (Ufving), der udtalte sig igaar, hørte jeg paa med megen Interesse; jeg fandt hans Foredrag særdeles godt holdt, kun beklager jeg, at Conclusionen ikke blev Præmisserne litig. Han sagde, at Præsterne paa Landet ofte haardt trængte til en Spore for at holde sig oplagte, og at han troede, at enkelte større Præstefalds Henlæggelse som Belønning for de mere nidkjære Præster, kunde være en

saadan Spore. Han tilføiede, lad os dog være Menneffer, Præsterne ere ogsaa Menneffer og kunne ikke see bort fra de materielle Goder. Jeg paastjønner denne Aabenhed af det ærede geistlige Medlem, og jeg har tilgemaade paastjønnet den samme Aabenhed, hvormed et andet æret geistligt Medlem idag har udtalt sig, saavel som ogsaa de Utringer, der fremkom fra den høitærede Kirkeminister, som ganske rigtig har erklæret, at heller ikke Præsterne ere Engle. Den omtalte Udtalelse af det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgfreds tilfredsstillede imidlertid ikke det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg). Han meente, at Præstens høie, aandelige Gjerning kunde og burde ikke i fierneste Maade paavirkes af Hensynet til materielle Goder; han udtalte sig i det Hele temmelig haardt mod den af det ærede Medlem for Randers Amts 1ste Valgfreds fremsatte Betragtning. Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds har ganske vist Ret, naar man betragter Sagen fra et ideelt Standpunkt, thi betragtet fra et saadant kan der kun være Tale om aandelig Interesse, men man maa ikke overse, at Virkeligheden som oftest, og navnlig i nærverende Tilfælde, er forstjelligt fra Idealet. Der løber mig et Tilfælde ind, om hvis Paa lidelighed jeg saa meget mindre tvivler, som det er en Præst, der har fortalt mig samme. Saavidt jeg hukker var det ovre i Sjælland, at en Præst havde søgt Forflyttelse og faaet sin Ansøgning bevilget. I den Anledning skulde han naturligvis forlade sin gamle Menighed, og han holdt til den Ende, som jo sædvanligt er, en Uffledsprædiken i Kirken, hvori han meget beklagede, at han nu var kommen i den Nødvendighed at skulle forlade sin elskelige og kjære Menighed, med hvem han havde tilbragt saa mange glade og lykkelige Dage; imidlertid havde han anseet det for et Guds Kald til ham, at han skulde søge det nu erholdte Embede, et Kald, som han ikke havde turdet modstaae. Da Guds tjenesten var tilende og Præsten og Menigheden vare komne ud af Kirken, gif en Bondemand af Menigheden hen til Præsten og taltede ham for de smukke Ord, han havde udtalt til Menigheden, og yttrede, at han havde deelt